

Arrest

nr. 238 759 van 22 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE
Mathias Gesweinstraat 44
9000 GENT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 3 april 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 december 2019 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 6 maart 2020.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 april 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 april 2014 werd een geregistreerd partnerschap afgesloten tussen verzoeker en Mw. A.K., van Nederlandse nationaliteit, welke vervolgens op dezelfde dag werd geregistreerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent.

Op 28 mei 2014 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in het kader van een geregistreerd partnerschap van Mw. A.K. (bijlage 19ter).

Op 25 november 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 17 juni 2015 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in het kader van een geregistreerd partnerschap met Mw. A.K., van Nederlandse nationaliteit (bijlage 19ter).

Op 31 december 2019 beëindigde de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49, 54, 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: J. Voorna(a)m(en): T. Nationaliteit: Sierra Leone

Geboortedatum: [...]1968 Geboorteplaats: M. Rr:[...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] GENT

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980

4° het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° (gelijkwaardig aan het huwelijk) of 2° (verklaring wettelijke samenwoning), wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene beweerde het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 17.06.2015 in functie van zijn partner K., A. ([...]). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister was er geen effectieve samenwoning meer sinds 3.07.2017. Het verslag samenwoning dd. 2.05.2015 bevestigt dat het koppel uit elkaar is. Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 17.04.2019 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Daarop legde betrokkene volgende documenten voor:

- Een brief van zijn raadvrouw met toelichting van de situatie van mijnheer en een inventaris van de stukken

- Een attest dd. 7.04.2017 van Wijkgezondheidscentrum D. S. waarin is opgenomen dat betrokkene een 'humane beet' heeft waarvan hij beweert dat ze 2 dagen eerder is toegebracht door zijn vriendin.

- Brief van parket aan advocaat van betrokkene waaruit blijkt dat er een pv werd opgevraagd dd.28.05.2018

- Brief van advocaat dd.10.01.2018 aan parket waarin gevraagd werd of er een zaak werd geseponneerd of niet, geen referentie in opgenomen. De raadvrouw heeft het over een politietussenskomst wegens een incident tussen hem en zijn partner begin 2016, waarbij hij door mevrouw K. werd gebeten.

- Arbeidscontracten Imperial meat: 2 van bepaalde duur nl. 25.04.2016 tot 24.10.2016, van 24.10.2016-24.01.2017 en een laatste van onbepaalde duur met ingang van 25.01.2017 + getuigenis werkgever

- Fiche 281.10 dd. 22.03.2019 betreffende vakantiegeld

- OCMW-atteest dd. 29.04.2019 'verklaring niet-steunverlening'

- Fiscale fiche van betrokkene voor jaar 2018 + jaaroverzicht inkomen 2018 + loonfiches van januari 2018 tot en met maart 2019.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat betrokkene niet onder de uitzonderingsgronden valt overeenkomstig art. 42 quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het geregistreerd partnerschap werd afgesloten op 9.04.2014, de aanvraag die daadwerkelijk tot verblijfsrecht heeft geleid dateert van

17.06.2015. Toen het koppel dus op 3.07.2017 verschillende adressen ging wonen, was er helemaal geen sprake van ten minste 3 jaar effectieve gezamenlijke vestiging waarvan 1 jaar in het rijk. Ze hebben immers slechts officieel samengewoond van 28.5.2014 tot 25.11.2014 naar aanleiding van een aanvraag die niet werd toegestaan en van 17.6.2015 tot 3.7.2017.

De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° en 3° zijn evenmin van toepassing bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, daartoe legt betrokkene een attest neer dd. 7.04.2017 van Wijkgezondheidscentrum D. S. Zoals hierboven omschreven wordt in het attest melding gemaakt van een humane beet die overeenkomstig de verklaringen van betrokkene zou zijn aangebracht door zijn partner. De Raadsvrouw van betrokkene claimt dat de relatie spaak liep omwille van de agressie van zijn partner. Ze stelt eveneens dat er nav dit incident ook een tussenkomst zou zijn geweest van de politie, echter betrokkene zou geen afschrift hebben van het opgemaakt PV. Daarop nam de raadsvrouw contact op met het parket. Het parket liet daarop weten dat zij een formulier diende in te vullen opdat het parket de klacht of het incident zou kunnen terugvinden. Nergens uit het dossier blijkt dat de Raadsvrouw daarop heeft gerepliceerd en dat er dus daarop nog enig uitsluitel werd geboden. Wat ook wel merkwaardig is, is dat het attest van het wijkgezondheidscentrum dateert van 7.04.2017 en de raadsvrouw informeerde naar tussenkomst door de politie begin 2016. Ze haalt daarbij specifiek aan dat betrokkene toen gebeten is door zijn partner. Het medisch attest situeert het incident daarentegen op 5.04.2017, terwijl de raadsvrouw navraag deed betreffende hetzelfde incident, maar ze situeert het begin 2016. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid en ernst van het incident. In elk geval is het koppel kennelijk nog een koppel gebleven tot in juli 2017. De waarachtigheid van het incident is niet afdoende aangetoond bij gebrek aan afdoende bewijsstukken, de tegengestelde informatie over de periode waarin het incident heeft plaats gevonden, alsook de duur die er nog verstreken is tussen het vermeende incident en het einde van de relatie. Voor zover er immers een incident zou geweest zijn, of het nu begin 2016 was of in april 2017, kan bezwaarlijk gesteld worden dat het zo zwaarwichtig was of als dusdanig ernstig werd ervaren door betrokkene dat de relatie er door is afgesprongen. Immers, ze waren nog samenwonend tot in juli 2017. Het enige waar we over beschikken is een attest dat werd opgesteld nav de verklaring van betrokkene, verder werden geen daadwerkelijke bewijzen voorgelegd. Er blijkt evenmin uit de neergelegde stukken dat vervolging tegen de ex-partner werd ingesteld. Van een schrijnende situatie waarin betrokkene zou verkeren na het incident kan bezwaarlijk worden gesproken op basis van het geheel van de voorgelegde documenten. Vandaar dat art. 42 quater, §4, 4° niet van toepassing is op deze situatie.

Wat betreft de mogelijke humanitaire bezwaren die bij een beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 in overweging moeten worden genomen dienen we eerst en vooral op te merken met betrekking tot de duur van betrokkenes legale verblijf in België, dat dit een beëindiging van het verblijfsrecht niet kan in de weg staan. Betrokkenes verblijfsrecht werd erkend op 04.01.2016. De aanvraag die leidde tot de F-kaart dateert van 17.06.2015. Dat is een betrekkelijk kort verblijf in België in een mensenleven, vandaar dat beëindiging niet als inhumaan kan worden omschreven. De Raadsvrouw van betrokkene stelt in haar brief dat betrokkene sinds februari 2011 in België verblijft, illegaal verblijf kan uiteraard niet in rekening worden gebracht. Verder staat zijn leeftijd deze beslissing ook niet in de weg. Het is niet zo dat mijnheer nog bijzonder jong is of bijzonder oud waardoor deze beslissing niet verantwoord zou zijn. Verder wat betreft zijn gezondheidstoestand is ons niets ongunstig bekend. Betrokkene heeft alvast niets voorgelegd waaruit zou blijken dat er medische bezwaren zouden zijn voor het nemen van deze beslissing. Zijn gezinssituatie werd reeds eerder besproken. De relatie met zijn Belgische partner heeft geen stand gehouden, vandaar dat allerminst kan gesteld worden dat zijn gezins- of familieleden in het gedrang zou komen door deze beslissing. Wel integendeel, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene claimt vier kinderen te hebben in het land van herkomst, hij wenste hen te laten overkomen naar België. Bij gebrek aan geloofwaardige afschriften van geboorteaktes is dit niet kunnen doorgaan. Daarop zijn DNA-tests gedaan waarna 3 van de 4 kinderen de biologische kinderen van betrokkene zijn gebleken. Niets wijst er echter op dat intussentijd de kinderen in België zijn aangenomen. Geen van de kinderen blijkt heden immers te zijn ingeschreven in België. Het is redelijk te stellen dat betrokkene, gezien zijn leeftijd en gezien hij intussen niet blijkt vergezeld te zijn van andere familieleden, nog een gezin en/of tal van familieleden heeft in het land van herkomst en in die zin voor zijn familiaal belang eigenlijk beter het land terug kan verlaten. Het dossier bevat wel tal van stukken die er van getuigen dat betrokkene daadwerkelijk aan de slag is gegaan en dat hij geapprecieerd wordt op zijn werk. Op zich is het uiteraard positief dat mijnheer erin geslaagd is werk te vinden. Echter, volstaat dit niet om betrokkene zijn verblijf in België te laten verder zetten. Uit werken gaan in België was eerst en vooral ten bate van betrokkene zelf. Dit heeft hem er immers toe in staat gesteld in zijn levensonderhoud te voorzien. Van een buitengewone integratie getuigt het uit werken gaan eigenlijk niet. Het gaat eerder over de normale

gang van zaken. Op zich betekent het wel dat betrokkene kennelijk over voldoende capaciteiten beschikt om te werken, mogelijks tijdens zijn verblijf in België ook wel wat heeft bijgeleerd en alleszins werkervaring heeft opgedaan, die hij ongetwijfeld ook kan inzetten bij een volgende tewerkstelling in eigen land of desgevallend in een derde land waar betrokkene legaal kan binnenkomen en verblijven. Wat betreft zijn sociale en culturele integratie werden geen stavingsdocumenten voorgelegd, tenzij dan misschien de getuigenis van zijn werkgever waaruit blijkt dat de man zelfstandig kan werken, oplossingsgericht is, stipt is, een gewaardeerde collega is die functioneert binnen een multiculturele omgeving. Op zich zijn dat allemaal mooie eigenschappen waarmee betrokkene mogelijks wel het potentieel in zich heeft om sociaal-cultureel te integreren in België. Echter in welke mate betrokkene zich heden sociaal-cultureel heeft geïntegreerd tot op heden, dat werd niet aangetoond. De mate waarin mijnheer bindingen heeft met het land van oorsprong is ons niet bekend. Het is echter niet omdat betrokkene daartoe geen documenten heeft aangereikt dat hij de voeling met zijn land van herkomst totaal zou kwijt zijn. Het feit dat zijn (vermeende) kinderen herhaaldelijk gezinshereniging hebben aangevraagd duidt er alvast op dat hij nog steeds nauwe contacten met het thuisfront onderhoudt. Het is redelijk te stellen dat een man die vermoedelijk pas na zijn 40 jaar zijn land heeft verlaten, nog steeds stevig geworteld is in eigen land, er de taal en gebruiken nog kent om terug makkelijk aansluiting te vinden bij de eigen samenleving.

Voor zover de kinderen toch intussen in België zouden zijn aangekomen, spreekt het voor zich dat zij geen inschrijving meer kunnen genieten overeenkomstig art. 10, §1, 1e lid, 4° van de wet van 15.12.1980. De referentiepersoon in functie van wie zij het verblijfsrecht hebben bekomen is immers zelf geen houder meer van het verblijfsrecht. De verstrekte visa zijn achterhaald. Het gaat meer bepaald om J., A. °18.12.2002, J. M. °18.05.2003 en J., F. °20.05.2005. Het wordt overbodig geacht hen eerst te horen, gezien niets er op wijst dat zij intussen in België zijn aangekomen. Er kan dan ook bezwaarlijk vanuit gegaan worden dat zij reeds enige belangen zouden hebben in België waardoor deze beslissing betreffende de kinderen inhumain zou zijn. Het is aan betrokkene om de kinderen te verwittigen niet meer af te reizen naar België om nodeloze reiskosten te vermijden.
(...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

In de synthesememorie voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van artikel 42quater, §4, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker licht zijn middel toe als volgt:

"De beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf wordt gemotiveerd op grond van de vaststelling dat de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en de mevrouw K. niet langer bestaat (art. 42 quater, §1, 4° Vw).

In art 42 quater, §4 Vw. wordt evenwel in enkele uitzonderingen voorzien waarbij het recht op verblijf niet vervalt wanneer wordt vastgesteld dat het geregistreerd partnerschap werd beëindigd:

"[...]"

Verzoeker woonde feitelijk samen met mevrouw K. sedert 15.01.2013. Er werd op 09.04.2014 een verklaring tot wettelijke samenwoning afgelegd.

De melding van de verklaring wettelijke samenwoning in de registers van de burgerlijke stand werd uitgesteld en verzoeker en mevrouw K. werden uitgenodigd voor een gesprek bij de Cel Schijnrelaties van de stad Gent op 13.05.2014. Het relatierapport bleek positief en er werd melding gemaakt van de verklaring wettelijke samenwoning. Verzoeker was sedert 09.04.2014 officieel wettelijk samenwonend (stuk 4).

Op 03.07.2017 werd de wettelijke samenwoning beëindigd, dit omwille van de agressieve houding van mevrouw K., de situatie voor verzoeker niet langer houdbaar.

Dit blijkt tevens uit de attesten van woning met historiek die door verzoeker bij het inleidend verzoekschrift worden gevoegd: verzoeker is sedert 03.07.2017 op een ander adres ingeschreven (stuk 5 en stuk 6).

Aldus hebben partijen bijna 4,5 jaar samengewoond. Er was met andere woorden een gezamenlijke vestiging van 15.01.2013 tot en met 03.07.2017, ofwel bijna 4, 5 jaar. Van die periode waren zij bovendien 3 jaar en 3 maand wettelijk samenwonend. Aldus is de uitzondering uit art. 42quater, §4, 1° op verzoeker wél van toepassing en kan er geen einde worden gesteld aan zijn verblijfsrecht in België.

Verwerende partij gaat er verkeerdelijk van uit dat het 'geregistreerd partnerschap' waarvan sprake in art. 42 quater, §4, 1° Vw. slechts zou bestaan in de periode van 28.05.2014 tot 25.11.2014 en van 17.06.2015 tot 03.07.2017.

Zij verwijst hier echter naar periodes die betrekking hebben op de aanvraag gezinshereniging, de onderliggende wettelijke samenwoning heeft bestaan van 09.04.2014 (datum verklaring) tot 03.07.2017.

Het verblijfsrecht ontstaat niet door de afgifte van de verblijfstitel, doch reeds voordien vanaf het ogenblik dat de aanvrager zich kenbaar maakt als familielid van een burger van de unie / Belg, in casu vanaf het ogenblik van de verklaring wettelijke samenwoning op 09.04.2014.

Zie ook het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 30.10.2013, nr. 13 119: "Het verblijfsrecht ontstaat niet door de afgifte van de verblijfstitel, te dezen de F-kaart, doch reeds voordien, vanaf het ogenblik dat de aanvrager zich als een familielid van een burger van de Unie heeft kenbaar gemaakt, zijnde vanaf de aanvraag tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving." (vaste rechtspraak van de Raad van State: RvS 29 oktober 2010, nr. 208.587; RvS 26 oktober 2011, nr. 216.010; RvS 9 november 2011 nrs. 216.205 en 216.206; RvS 17 november 2011, nrs. 216.320, 216.321 en 216.325; RvS 24 januari 2012, nr. 217.527; RvS 23 februari 2012, nr. 218.186).

Minstens moet de datum waarop voor het eerst een aanvraag gezinshereniging werd ingediend, worden aangegrepen als 'kenbaar gemaakt als een familielid van een burger van de unie / Belg' en als aanvangspunt van de termijn van het geregistreerd partnerschap. In casu was dit op 28.05.2014, dan nog hebben partijen 3 jaar en 1 maand wettelijk samengewoond.

Art. 42 quater, §4, 1° Vw. verwijst naar de duur van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging en maakt geen melding van de datum waarop een aanvraag gezinshereniging werd ingediend, noch van de datum waarop deze aanvraag zou zijn goedgekeurd.

De uitzondering van artikel 42 quater, § 4, 1° Vw. heeft als criterium:

- de duur van het (huwelijk), het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging*
- de datum van einde van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging.*

Daar staat tegenover dat de verwerende partij de duur van het verblijfsrecht als uitgangspunt neemt. Door dit te doen voegt de verwerende partij iets toe aan de wet, wat een schending inhoudt van artikel 42 quater, § 4, 1° Vw.

In haar nota met opmerkingen haalt verwerende partij aan dat zij heeft onderzocht of verzoeker heeft aangetoond dat hij gedurende 'drie jaar effectief heeft samengewoond' met zijn voormalige partner.

Verwerende partij stelt dat enkel is aangetoond dat partijen daadwerkelijk hebben samengewoond voor twee periodes, zijnde van 28.05.2014 tot 25.11.2014 (naar aanleiding van een eerste aanvraag gezinshereniging) en van 17.06.2015 tot 03.07.2017 (vanaf de tweede aanvraag gezinshereniging tot de beëindiging van de wettelijke samenwoning).

Dient echter opnieuw gewezen op de letterlijke bewoording van art. 42 quater, §4, 1° Vw: "indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk." Het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging moet minstens 3 jaar hebben geduurd. Verwerende partij lijkt hier ten onrechte van te maken dat verzoeker

moet aantonen dat het geregistreerd partnerschap minstens 3 jaar heeft geduurd én de dat de gezamenlijke vestiging minsten 3 jaar heeft geduurd.

Aldus wordt art. 42 Quater, §4, 1° Vw geschonden daar verwerende partij door een verkeerde lezing een voorwaarde voor de toepassing van het artikel toevoegt.

De verklaring wettelijke samenwoningst werd afgelegd op 09.04.2014. Vanaf 09.04.2014 tot 03.07.2017, de datum waarop verzoeker op een ander adres werd ingeschreven (zie stuk 5), is er sprake van een geregistreerd partnerschap. Het geregistreerd partnerschap heeft aldus langer dan 3 jaar geduurd.

Geheel ten overvloede wijst verzoeker er op dat hij gedurende deze periode ook effectief heeft samengewoond met zijn ex-partner. Naar aanleiding van de verklaring wettelijke samenwoningst werd een onderzoek gevoerd naar de relatie van partijen, dit onderzoek werd positief afgerond. Dat de eerste aanvraag gezinshereniging niet werd goedgekeurd, betekent niet dat er geen sprake was van effectieve samenwoningst. Partijen hebben het nodige gedaan om hun dossier te vervolledigen en hebben enkele maanden later een nieuwe aanvraag ingediend die wél werd goedgekeurd. Uit deze chronologie kan enkel worden afgeleid dat partijen in de tussenperiode ook effectief hebben samengewoond.

Art. 42 quater , §4, 1° Vw. werd dan ook geschonden, en het eerste middel is gegrond.”

Artikel 42quater, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een verblijfsrecht verwierf als wettelijke partner van mevrouw A. K., op grond van hun wettelijke samenwoningst die zij hebben afgesloten op 9 april 2014, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet. Uit de voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde het verblijfsrecht kan beëindigen indien dit geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, wordt beëindigd. *In casu* is niet betwist dat het geregistreerd partnerschap werd beëindigd dermate dat de gemachtigde in principe kan overgaan tot de beëindiging van dit verblijfsrecht.

Artikel 42quater, §4, van de Vreemdelingenwet voorziet evenwel in enkele uitzonderingen op deze regel. Verzoeker meent dat de uitzondering, bedoeld in artikel 42quater, §4, 1°, van de Vreemdelingenwet, op hem van toepassing is.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest,

[...]

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 13 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van

Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) dat luidt als volgt:

“2. Onverminderd het bepaalde in de tweede alinea, leiden scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), niet tot verlies van het verblijfsrecht van de familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten:

a) indien het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan één jaar in het gastland, of

Alvorens het duurzame verblijfsrecht te verwerven, blijft hun recht van verblijf onderworpen aan de voorwaarde dat is aangetoond dat zij werknemer of zelfstandige zijn, of voor zichzelf en hun familieleden over toereikende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van de socialebijstandsregeling van het gastland, dat zij een ziektekostenverzekering voor alle risico's in het gastland hebben afgesloten, of dat zij lid zijn van de reeds in het gastland gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. De „toereikende bestaansmiddelen” zijn omschreven in artikel 8, lid 4.

Deze familieleden behouden hun verblijfsrecht op uitsluitend persoonlijke basis.” (eigen onderlijnen)

Thans betreft het een situatie van beëindiging van het verblijfsrecht van een derdelander die een verblijfsrecht had in functie van een Nederlandse wettelijke partner. Het Unierecht speelt dus ten volle.

De bestreden beslissing motiveert het volgende:

“Vooreerst moet worden vastgesteld dat betrokkene niet onder de uitzonderingsgronden valt overeenkomstig art. 42 quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het geregistreerd partnerschap werd afgesloten op 9.04.2014, de aanvraag die daadwerkelijk tot verblijfsrecht heeft geleid dateert van 17.06.2015. Toen het koppel dus op 3.07.2017 verschillende adressen ging wonen, was er helemaal geen sprake van ten minste 3 jaar effectieve gezamenlijke vestiging waarvan 1 jaar in het rijk. Ze hebben immers slechts officieel samengewoond van 28.5.2014 tot 25.11.2014 naar aanleiding van een aanvraag die niet werd toegestaan en van 17.6.2015 tot 3.7.2017.”

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde van mening is dat verzoeker geen aanspraak kan maken op de voormelde uitzonderingsbepaling omdat *“er geen sprake is van ten minste 3 jaar effectieve gezamenlijke vestiging waarvan 1 jaar in het rijk.”* De gemachtigde telt voor de periode van de *“officiële samenwoning”* een termijn van 28 mei 2014 tot 25 november 2014 en van 17 juni 2015 tot 3 juli 2017.

Uit het administratief dossier blijkt dat hiermee wordt gedoeld op de periode tussen de eerste aanvraag voor een verblijfskaart op 28 mei 2014 tot het nemen van de bijlage 20 op 25 november 2014, samengeteld met de periode tussen de tweede aanvraag voor een verblijfskaart in functie van dezelfde wettelijke partner op 17 juni 2015 tot 3 juli 2017, ogenblik waarop er geen effectieve samenwoning meer was. Die periode bestrijkt maar ongeveer een periode van 2 en een half jaar.

Verzoeker brengt hier tegenin dat hij met zijn partner vanaf 9 april 2014 een geregistreerd partnerschap is aangegaan en dat dit heeft bestaan tot 3 juli 2017 en zijn geregistreerd partnerschap dus wel meer dan drie jaar heeft geduurd waarvan 1 jaar in het Rijk, nl. drie jaar en 3 maanden. Verzoeker meent aldus dat als startdatum voor de periode van het geregistreerd partnerschap 9 april 2014 moet worden genomen. Minstens zou volgens verzoeker moeten uitgegaan worden van het ogenblik waarop de aanvrager zich kenbaar heeft gemaakt als familielid van een burger van de Unie, hetgeen dan de eerste aanvraag om gezinshereniging is op 28 mei 2014. In die berekening heeft verzoeker met zijn wettelijke partner dan nog drie jaar en een maand wettelijk samengewoond. Verzoeker stelt dat artikel 42quater §4, 1°, van de Vreemdelingenwet verwijst naar de duur van het geregistreerd partnerschap *“of”* de gezamenlijke vestiging en maakt geen melding van de datum waarop een aanvraag gezinshereniging werd ingediend, noch van een datum waarop die aanvraag zou zijn goedgekeurd. Volgens verzoeker neemt de gemachtigde verkeerdelijk de duur van het verblijfsrecht als uitgangspunt, waardoor hij een voorwaarde toevoegt aan de wet en artikel 42quater, §4, 1°, van de Vreemdelingenwet geschonden wordt. Waar verweerder in de nota met opmerkingen wijst op het feit dat de gemachtigde het onderzoek terecht heeft gericht op de vraag of verzoeker drie jaar effectief heeft samengewoond met zijn partner en daarbij slechts twee periodes van daadwerkelijk aangetoonde samenwoning konden worden

weerhouden, stelt verzoeker dat dit ingaat tegen de letterlijke bewoording van artikel 42^{quater}, §4, 1°, van de Vreemdelingenwet waar sprake is van ofwel een geregistreerd partnerschap dat minstens drie jaar heeft geduurd, ofwel een gezamenlijke vestiging die minstens drie jaar heeft geduurd. Verzoeker stelt dat verweerder er ten onrechte van uitgaat dat het geregistreerd partnerschap drie jaar moet hebben geduurd en de gezamenlijke vestiging eveneens drie jaar moet hebben geduurd. Daarnaast werpt verzoeker ten overvloede nog op dat hij wel degelijk gedurende de gehele periode ook effectief heeft samengewoond met zijn ex-partner. Het feit dat de eerste aanvraag gezinshereniging geen aanleiding heeft gegeven tot een verblijfsrecht, houdt niet in dat er geen sprake was van een effectieve samenwoning. Verzoeker stelt dat hij in de tussenperiode met zijn partner het nodige heeft gedaan om het dossier te vervolledigen om nadien een nieuwe aanvraag in te dienen die wel werd goedgekeurd.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker het verblijfsrecht heeft verworven in de hoedanigheid van wettelijk geregistreerde partner en dat artikel 42^{quater}, §4, 1°, van de Vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op de beëindiging van het verblijfsrecht indien het geregistreerd partnerschap bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan ten minste een jaar in het Rijk.

In zijn arrest van 29 februari 2012 met nr. 218.238 stelt de Raad van State over de interpretatie van de duur van het geregistreerd partnerschap, zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, §4, van de Vreemdelingenwet, dat: *“Het begrip “geregistreerd partnerschap” in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet betreft volgens de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft geleid “een relatie van samenleven tussen personen van een verschillend of van hetzelfde geslacht die in toepassing van de Belgische wet of een buitenlandse wet formeel werd geregistreerd door een overheid. In ons land gaat het om de wettelijke samenwoning die wordt voorzien in de artikelen 1475 tot 1479 van het Burgerlijk Wetboek”. (Parl. St. Kamer, 2006-07, nr. 51K2845/001, 41)*

In artikel 1475, § 1, van het Burgerlijk Wetboek wordt de “wettelijke samenwoning” omschreven als “de toestand van samenleven van twee personen die een verklaring hebben afgelegd overeenkomstig artikel 1476”. Zij houdt overeenkomstig artikel 1476, § 2, van het Burgerlijk Wetboek op wanneer een van de partijen in het huwelijk treedt of overlijdt, of wanneer er een einde aan wordt gemaakt overeenkomstig het bepaalde in deze paragraaf. De wet voorziet nergens een vorm van onderbreking of schorsing van de wettelijke samenwoning. [...]

Dit betekent dat het geregistreerde partnerschap zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, § 4, 1°, van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op het op dat ogenblik bestaande partnerschap.”

De Raad leidt hieruit af dat de Raad van State voor de interpretatie van de duur van drie jaar van het geregistreerd partnerschap, zoals vermeld in de voormelde wetsbepaling, heeft teruggesproken naar de definitie van een geregistreerd partnerschap en “de beëindiging ervan”, zoals bepaald in de artikelen 1475, §1 en 1476, §2, van het Burgerlijk Wetboek.

De Raad van State is hierbij voor de berekening van de duur van het geregistreerd partnerschap van ten minste drie jaar niet uitgegaan van een startdatum waarbij het indienen van de aanvraag voor een verblijfskaart wordt genomen, noch blijkt uit de letterlijke bewoordingen van artikel 42^{quater}, §4, 1°, van de Vreemdelingenwet dat men voor de berekening van de duur van het geregistreerd partnerschap zou kunnen uitgaan van de duur tijdens dewelke men wettelijk gevestigd was, zoals verzoeker terecht aanvoert.

In casu blijkt uit het administratief dossier dat het geregistreerd partnerschap werd afgesloten op 9 april 2014 en betwisten partijen de einddatum niet van 3 juli 2017. Het feit dat op 25 november 2014 de eerste verblijfsaanvraag, gestoeld op het geregistreerd partnerschap, heeft geresulteerd in een weigering van verblijf (bijlage 20), houdt niet in dat op dat ogenblik ook het geregistreerd partnerschap werd beëindigd hetgeen conform artikel 1476, §2, van het Burgerlijk Wetboek plaats vindt wanneer een van de partijen in het huwelijk treedt of overlijdt, of wanneer er een einde aan wordt gemaakt. Uit artikel 1476, §2, van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de wettelijke samenwoning kan worden beëindigd hetzij in onderlinge overeenstemming door de samenwonenden, hetzij eenzijdig door een van de samenwonenden door middel van een schriftelijke verklaring die tegen ontvangstbewijs wordt overhandigd aan de ambtenaar van de burgerlijke stand. Er blijkt niet dat tussen 25 november 2014 en 17 juni 2015 zich een beëindiging van het geregistreerd partnerschap heeft voorgedaan, conform artikel 1476, §2, van het Burgerlijk Wetboek. Bijgevolg kan verzoeker gevolgd worden dat niet op rechtmatige

wijze is vastgesteld dat verzoeker niet onder een van de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42^{quater}, §4, 1°, van de Vreemdelingenwet valt. Waar verweerder er in de nota met opmerkingen op wijst dat naar aanleiding van de bijlage 20 van 25 november 2014 verzoeker van ambtswege werd afgeschreven van het adres, houdt dit niet in dat het geregistreerd partnerschap daarmee werd beëindigd, noch werd een nieuw geregistreerd partnerschap afgesloten op het ogenblik van de nieuwe aanvraag op 17 juni 2015.

Ten overvloede blijkt uit het administratief dossier, meer bepaald uit het *“getuigschrift van woonst met historiek van het adres”* van 2 april 2020 aangaande verzoeker, dat op het ogenblik dat verzoeker naar aanleiding van de bijlage 20 van ambtswege werd afgeschreven, hij woonachtig was in de B [...] straat nr. [...] te Gent en dat op het ogenblik dat hij weer werd ingeschreven naar aanleiding van de tweede aanvraag gezinshereniging in functie van dezelfde wettelijke partner op 17 juni 2015 dit opnieuw op hetzelfde adres was. Daarnaast blijkt uit het *“attest van hoofdverblijfplaats met volledige historiek”* van 31 maart 2020 van de ex-partner van verzoeker dat zij sedert 27 juli 2011 altijd heeft gewoond op het voormelde adres. Dit lijkt het betoog van verzoeker te ondersteunen dat hij in de tussentijd van 25 november 2014 tot 17 juni 2015 ook effectief heeft samengewoond met zijn ex-partner.

Waar de gemachtigde in de bestreden beslissing en verweerder in de nota met opmerkingen stellen dat verzoeker geen drie jaar *“effectieve gezamenlijke vestiging”* heeft aangetoond, gaat hij er inderdaad aan voorbij dat er in artikel 42^{quater}, §4, 1°, van de Vreemdelingenwet voorzien wordt in verschillende uitzonderingssituaties, met name indien het huwelijk bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd waarvan minstens een jaar in het Rijk, of indien het geregistreerd partnerschap bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap aan die voorwaarden voldoet, of indien de gezamenlijke vestiging bij de beëindiging van de gezamenlijke vestiging aan die voorwaarden voldoet. *In casu* weze het herhaald dat de grondslag waarop het verblijfsrecht werd toegekend het geregistreerd partnerschap is en dus ook moet worden nagegaan of de duur van dit partnerschap aan de wettelijke voorwaarden voldoet. Verzoeker werpt terecht op dat men op basis van de lezing van het artikel niet kan uitgaan van een cumulatieve voorwaarde waarbij het geregistreerd partnerschap én de gezamenlijke vestiging minstens drie jaar hebben moeten duren. Er is wel de cumulatieve voorwaarde dat verzoeker naast de duur van zijn geregistreerd partnerschap ook moet aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en zijn familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en hij beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of dat hij lid is van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. Dit laatste werd evenwel niet door de gemachtigde onderzocht.

Waar verweerder in de nota met opmerkingen stelt dat bij gebrek aan stavingsstukken betreffende de verdere samenwoning in de periode tussen 25 november 2014 en 17 juni 2015 niet zomaar kon aanvaard worden dat de *“effectieve samenwoning”* werd verdergezet en waar hij verder stelt dat een verklaring wettelijke samenwoning niet impliceert dat er sprake is van effectieve samenwoont, negeert verweerder wederom dat verzoeker, aangezien hij zijn verblijfsrecht had verworven op basis van zijn geregistreerd partnerschap, enkel dient aan te tonen dat zijn *“geregistreerd partnerschap”* voldoet aan de wettelijke duur van drie jaar waarvan minstens een jaar in het Rijk, evenals dat hij werknemer of zelfstandige is of voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen, en hij beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. Waar verweerder stelt dat uit artikel 42^{quater}, §4, 1°, van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat er sprake moet geweest zijn van een daadwerkelijke gezamenlijke vestiging van minstens drie jaar opdat artikel 42^{quater}, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet buiten toepassing zou kunnen worden gelaten, maakt hij de overige opties die uit artikel 42^{quater}, §4, 1°, van de Vreemdelingenwet blijken volledig zinledig. Indien verweerder zou moeten gevolgd worden, dan heeft de wetgever in die bepaling voor niets verwezen naar *“indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of [...] bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of [...], ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest”*.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de huidige situatie thans een toepassing betreft van artikel 42^{quater}, §4, 1°, van de Vreemdelingenwet als omzetting van artikel 13, §2, van de Burgerschapsrichtlijn, dat het *in casu* een situatie betrof van gezinshereniging tussen een derdelander met een Unieburger, en dat artikel 13, §2, van de Burgerschapsrichtlijn geen enkele grond biedt voor het rekening houden met *“gezamenlijke vestiging”*.

Een schending van artikel 42^{quater}, §4, 1°, van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen. Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk.

Het eerste middel is gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 december 2019, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES